

Derde dictee van Meppel

Auteur: Marga Koole

Bacchanaal

Mijn bijdehante, honderdentweejarige tante, heeft zich voor de festiviteiten in een flamboyante blouse met aanverwante accessoires gehuld. Tante heeft sinds haar adolescentie altijd een enigszins excentrieke en aristocratische allure tentoongespreid.

Daarmee baart ze voortdurend enig opzien in het lokale verzorgingshuis, waar tante, na decennialange omzwervingen in zonnige contreien, kortgeleden haar laatste pied-à-terre heeft gevonden.

Doorgaans schrijdt zij tegen twaalfen gracieus, gebogen maar ongebroken en omgeven door de exquise geur van 4711, haar favoriete eau de cologne, door de foyer naar het buffet met culinaire lekkernijen, die de chef-kok van Tafeltje-dek-je zo-even heeft afgeleverd.

Vandaag heeft men vanwege de certificering van de zorginstelling de eetzaal zo feeëriek versierd met pseudoachtttiende-eeuwse kroonluchters, dat enkele gedweë dementerenden het spoor nog meer dan anders bijster raken en een tenhemelschreiende poging doen, te snappen hoe jong ze zijn.

Door de desastreuze financiële situatie van de verzorgingsstaat heeft de directie volgens tante almaar ernstig bezuinigd op essentiële voorzieningen zoals het incontinentiemateriaal, de frequentie van douchebeurten en toiletbezoeken en de preventie van decubitus; nochtans wordt bij festiviteiten weliswaar niet exorbitant maar toch wel onbekommerd uitgekapt.

Naar hartenlust geniet tante dan ook van de hors-d'oeuvre, die een frêle getatoeëerde verzorgster, getooid in een feestelijk turkooizen niemendalletje, consciëntieus maar ook op genereuze wijze voor haar heeft opgeschept.

“Harregat”, moppert tantes zeer autochtone Drentse buurvrouw. “Die exotische liflaffies mit aubergine en rammenas mag ik toch zo gloepens slecht lieden! Doe mij mar een maaltie soepenbrij”.*

En somber roert ze vanjewelste in de geëmailleerde terrine met bouillabaisse, waarin drie vissenogen haar melancholiek aanstaren. “Alleen maar soep en brij?” informeert tante, met hoog opgetrokken wenkbrauwen, geschrokken bij haar ascetische disgenote.

Dankbaar grijpt ze naar de door de zorgverzekering royaal beschikbaar gestelde bordeauxrode spiritualiën en heft het glas. Olijk toost zij vol bravoure op de mogelijkheid dat wij allen nog heel lang zullen leven.

* *Alinea is niet meegeteld voor de eindscore*